

Že klije

Iz Lukovega evangelija 2,41-52

Njegovi starši so vsako leto ob prazniku pashe hodili v Jeruzalem. Ko je bil star dvanajst let, so šli na pot po praznični navadi. In ko so se po končanih prazničnih dneh vračali, je deček Jezus ostal v Jeruzalemu, ne da bi njegovi starši to opazili. Mislili so, da je pri popotni družini, in so prehodili pot enega dne. Nato so ga začeli iskati med sorodniki in znanci. Ker ga niso našli, so se vrnili v Jeruzalem in ga iskali. Po treh dneh so ga našli v templju. Tam je sedel med učitelji, jih poslušal in vpraševal. In vsi, ki so ga slišali, so bili iz sebe nad njegovo razumnostjo in njegovimi odgovori. Ko sta ga zagledala, sta bila presenečena in njegova mati mu je rekla: »Otrok, zakaj si nama tako storil? Tvoj oče in jaz sva te s tesnobo iskala.« Dejal jima je: »Kako da sta me iskala? Mar nista vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?« Vendar nista razumela besed, ki jima jih je rekel. Nato se je vrnil z njima in prišel v Nazaret ter jima je bil pokoren. In njegova mati je vse, kar se je zgodilo, shranila v svojem srcu. Jezus pa je napredoval v modrosti, rasti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.

... da bi skrbel za kal novega življenja, njegovo Besedo v tebi, družini, bratstvu ...

☪ Po dvanajstih letih Marija in Jožef spet odpotujeta v Jeruzalem. Z njima je Jezus, ki se pridruži romanju ob pashi, tudi če ga Postava k temu še ne obvezuje (do trinajstega leta so bili dečki tega še oproščeni). Dejstvo, da se tudi Jezus pridruži romanju pred časom, ki ga določa Postava, prav ob prazniku pashe, nam govori o njegovi naglici. O isti naglici, h kateri bo Jezus spodbudil Juda, ko bo moral biti Sin človekov izročen v roke grešnikov. Luka nam ne pove, kako so se odvijali tisti dnevi, ampak nam osvetli njihov zaključek. Marija in Jožef sta se na poti domov pridružila romarski karavani, s katero sta odpotovala v Jeruzalem. Jezusa nista začela takoj iskati med romarji, kar je pomenilo, da so bili med njimi sorodniki in sosedje. Jezus se odloči izstopiti iz karavane. Njegovo potovanje se bo nadaljevalo z novimi sopotniki, na katere ga ne bo vezala krvna vez ali tradicija, ampak bodo poklicani, da gredo za njim.

☪ Tudi Jožef in Marija, kakor vsak izmed nas, izgubita tistega Jezusa, za katerega sta mislila, da ga poznata. Tudi mi Boga postavimo v predalček v svojem življenju. Natovorimo na karavano, s katero smo odrasli. On to dopusti, vse do dne, ko izgine in ga ne zaznavamo več ter ga ne prepoznamo med znanimi obrazi. Izteče se čas otroške vere, ki smo jo podedovali po starših, ter nastopi čas odrasle vere, ki nas zmore vpeljati v nov odnos z Bogom. Tudi mi smo poklicani odreči se ideji, ki smo si jo naredili o njem, da bi lahko sprejeti to, kar Jezus zares je. On je Sin Očeta in kot tak mora biti v tem, kar je njegovega Očeta. In kaj je to, kar je od Očeta? To so vsi njegovi otroci in njegovo Kraljestvo, ki prihaja – Kraljestvo miru, pravičnosti in veselja.

☪ Za razumevanje je potreben čas. Predstavljamo si lahko, da sta se Marija in Jožef na poti nazaj v Nazaret vsake toliko pogovarjala o tem, kar sta slišala v templju – o prerokbah Simeona in Ane ter o osuplosti učiteljev Postave, ko so videli dečka, ki je bil še tako majhen, a je tako dobro poznal Sveto pismo. Jezus se ni učil v jeruzalemskih rabinskih šolah. Njegovo znanje je bilo sad nove modrosti, v kateri je zorel na skrivnem v Nazaretu – v vasici, kjer so prebivali preprosti ljudje, a izkušeni v odnosih in dialogu. Ta majhen kraj, ki po navedbah Svetega pisma ni imel mestnih pravic, je stal na razpotju pomembnih prometnih poti, ki so

Bratstvo Evangelii Gaudium – Fraternità Evangelii Gaudium 2022/8

izraelsko območje povezovala z Libanonom, Sirijo in področjem Deseteromestja. Leta in leta bo Božji Sin opazoval, kako mimo njega hodijo ljudje različnih barv, kultur, verstev in političnih prepričanj. Različnost ga ni strašila. Nasprotno, ko bo odrasel, bo prav Kafarnaum, trgovsko središče Galileje, izbral za središče svojega javnega delovanja.

☩ *Jezus pa je napredoval v modrosti, rasti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.* Tako za Jezusa kot za nas velja, da nas resnična in globoka pot spreobrnjenja ne zapira v intimno in skrivno izkušnjo. Ko rastemo v veri in ljubezni, mora biti ta rast vidna tudi ljudem. Na nas tudi vedno preži skušnjava, da bi živeli vero, ukoreninjeno v verskih čustvih, občutkih do Boga, v jalovem spiritualizmu, v monologih namesto v molitvi ter v moralizmih in togem spoštovanju pravil. On ne prihaja, da bi nam prinesel zadovoljstvo in dobro počutje. Prihaja, da bi porušil naše lažne ideje o Bogu, prihaja, da bi nas spremenil v globini, v tolikšni meri, da postanemo skrivnost celo sami sebi. Prvi, ki bi se morali nad tem začuditi, in upajmo, tudi vzradostiti, so bratje in sestre, ki nas dobro poznajo. Če nam drugi stalno ponavljajo, da se nikoli ne spremenimo, da ne odrastemo in trmoglavo ostajamo zvesti sami sebi, potem mogoče v nas ne prebiva Jezusov Duh.